

opraveno
dne 25.8.14 35.

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
 dne: 12.8.2014
 podpis: [Podpis]

Praha 12. 8. 2014
Čj.: MV - 84610- 4/VS-2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.
prac. č.: 0303r

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) rozhodl o včasém rozkladu nezletilého Česká republika, (dále jen „nezletilý žadatel“), zastoupeného zákonným zástupcem, otcem [] ba státní občané Číny, trvale bytem [] v zastoupení advokátem [] jm, AK [] & [] s. r. o., se sídlem [] proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 17. 3. 2014, č.j.: VS - 2557/835.3/2 - 2013, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“) vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Nezletilý žadatel, státní občan Číny, zastoupený zákonným zástupcem, otcem, požádal dne 26. 8. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 23. 10. 2013. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 17. 3. 2014 byla jeho žádost podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství zamítnuta.

Ze spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra vyplývá, že žadatel se zdržuje na území České republiky od narození. Trvalý pobyt na území České republiky mu byl povolen dne 14. 5. 2007 za účelem sloučení rodiny. Otec žadatele má na území České republiky povolen trvalý pobyt od 20. 7. 2006, matka žadatele, rovněž státní občanka Číny, má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt od 25. 11. 2009.

II.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatel splňuje zákonem stanovené podmínky pro udělení státního občanství České republiky, stanovené v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., resp. ty, které s ohledem na svůj věk prokazuje, tj. podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č.40/1993 Sb.

Přestože nezletilý žadatel splňuje požadované podmínky pro udělení státního občanství České republiky, dospělo Ministerstvo vnitra po důkladném posouzení všech důkazů provedených ve správním řízení o žádosti žadatele a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí k závěru, že jeho žádosti nevyhoví.

Jak je uvedeno v odůvodnění zamítavého rozhodnutí, Ministerstvo vnitra v daném případě zohlednilo zejména nízký věk žadatele, kterému v době podání žádosti bylo teprve osm let, a s tím bezprostředně související existenční závislost na rodičích. Ministerstvo vnitra dále uvedlo, že existenční závislost nelze v tomto případě chápat pouze jako závislost finanční, ale i citovou, kdy veškeré zajišťování hmotných potřeb nezletilého žadatele spočívá, a řadu let ještě bude, na rodičích a hlubší vztahy mimo svou rodinu si nezletilý žadatel bude teprve v budoucnu vytvářet a formovat. Ministerstvo vnitra se proto nepřiklonilo k názoru zákonného zástupce nezletilého žadatele, že tento se plně začlenil do majoritní, tedy české společnosti. Rodiče nezletilého žadatele o udělení státního občanství České republiky nepožádali, resp. u matky nezletilého žadatele, která nemá na území České republiky povolen trvalý pobyt, je možnost vyhovění případné žádosti v současné době bezpředmětná.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí podal zákonný zástupce nezletilého žadatele prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad. V rozkladu se navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a ve věci bylo následně rozhodnuto tak, že se státní občanství České republiky nezletilému žadateli uděluje. Jako důvod podaného rozkladu je uvedeno porušení zásady zákazu libovůle, respektive zásady legitimního očekávání, neboť volná úvaha Ministerstva vnitra v rámci správního uvážení evidentně vybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Akt libovůle je pak spatřován v bezvýhradném přihlídnutí k zásadě jednotného státního občanství bez kontextuálního zhodnocení devítiletého právně plně konformního pobytu nezletilého žadatele na území České republiky, respektive jeho plnohodnotné a úspěšné integrace do majoritní společnosti.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Ministr vnitra především uvádí, že podle čl. 12 odst. 1 č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, podmínky pro nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Nabývání státního občanství České republiky udělením na žádost upravuje zákon č. 40/1993 Sb., který v ustanovení § 7 odst. 1 stanoví, že státní občanství České republiky lze na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně podmínky stanovené v tomto ustanovení.

Česká republika tak jednoznačně naplňuje požadavek čl. 6 odst. 3 Evropské úmluvy o státním občanství (vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s.) a zajišťuje možnost naturalizace osob oprávněně a obvykle pobývajících na jejím území. Vysvětlující zpráva k Evropské úmluvě o státním občanství, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), pak k citovanému článku úmluvy uvádí, že zúčastněný stát může stanovit oprávněné podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci.

Z výše uvedeného vyplývá, že i v případě splnění všech zákonem o státním občanství stanovených podmínek nemusí být žádosti vyhověno. Z toho lze učinit závěr, že neexistuje právní nárok na udělení státního občanství České republiky i při splnění v zákoně o státním občanství stanovených podmínek. Jejich splnění je tak pouze základním předpokladem pro kladné vyřízení žádosti, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba každou žádost posoudit individuálně, řádně a spolehlivě z více hledisek při respektování smyslu a účelu citovaného zákona a mezí, které tento zákon stanoví. S tímto se ztotožnil i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000, sp.zn.: IV. ÚS 586/99, výslovně uvádí, že „...Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu způsobem, který z hlediska ústavnosti nevzbuzuje pochyb. V případech, kdy tento vztah nevzniká ex lege, ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu...má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství...“.

Ustanovení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 správního řádu pak výslovně stanoví, že správní orgány dbají, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, resp. jsou povinny zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatele a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno a jaké úvahy jej k tomuto závěru vedly. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp.zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.... Zákon č. 40/1993 Sb. nezakotvuje nárok na získání občanství při splnění zákonných podmínek, ale pouze možnost toto získat. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Ústavní soud tak nijak nezpochybil, aby docházelo k věcnému posuzování žádosti i na základě dalších okolností a ne pouze na základě formálního naplnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky.

Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné. Rozhodnutí, které bylo v případě nezletilého žadatele přijato, je v souladu se zásadou přiměřenosti, neboť odpovídá skutečnostem zjištěným ve správním řízení ve věci udělení státního občanství České republiky a respektuje veřejný zájem. Proto Ministerstvo vnitra zjišťovalo rodinné poměry nezletilého žadatele, zda nezletilý žadatel žije ve společné domácnosti s oběma rodiči, kteří jsou státními občany Číny a na nichž je existenčně závislý. Vzhledem k věku a úzkému vztahu k rodičům jsou dle názoru ministra vnitra rodinné vazby pro nezletilého žadatele určující.

Nejvyšší správní soud se k otázce zachování principu jednoty státního občanství rodiny jako jednoho z kritérií při rozhodování o udělení státního občanství České republiky vyjádřil v rozsudcích ze dne 15. 1. 2013, č.j.: 8 As 31/2012 - 76

a ze dne 30. 1. 2014, č.j.: 4 AS 142/2013-29, v nichž judikoval, že za takové situace, kdy nezletilý žadatel vzhledem ke svému nízkému věku reálně teprve začíná navazovat hlubší vztahy k osobám stojícím mimo jeho rodinu a kdy nejbližší rodinní příbuzní nemají státní občanství České republiky, by byl udělením státního občanství České republiky nezletilému žadateli, narušen princip jednoty státního občanství rodiny. Samotná skutečnost, že se narodil na území České republiky, že hovoří česky (na rozdíl od svých rodičů) nebo že zde navštěvuje základní školu, je v tomto směru nedostatečná, neboť navštěvování školy a schopnost plynně hovořit česky vyplývá z plnění povinné školní docházky a z toho, že vyučovacím jazykem ve školách je v České republice český jazyk.

Ministr vnitra dále dodává, že zásada jednoty státního občanství rodiny nebyla v dané věci absolutizována, jak je v rozkladu namítáno. Pokud by skutková situace případu byla odlišná, tj. pokud by nezletilý žadatel zde žil sám a neměl by žádné významné kontakty na ostatní členy své rodiny, nebylo by uplatnění zásady jednoty státního občanství na místě. Odlišnému posouzení věci by nebránil ani nízký věk nezletilého žadatele, neboť takový postup by umožňovalo ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 40/1993 Sb. Jak je uvedeno v citovaném rozsudku, není vyloučeno, aby nezletilý žadatel získal sám české státní občanství. V takovém případě by se však muselo jednat o jiné skutkové okolnosti, než které byly zjištěny v daném případě.

V souladu s výše uvedeným rozhodl ministra vnitra na návrh rozkladové komise o zamítnutí rozkladu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

